

Michal Černík

Oblázky

Zamiloval se oblázek do oblázku
a tak vášnivě si vyznávaly lásku,
tiskly se k sobě,
křesaly o sebe,
až létaly jiskry
a hořela suchá tráva.

To se tak oblázkům někdy stává.

Jiří Žáček

Oblázek

Narodil jsem se plný hran,
sveřepý kámen, který bodá, řeže,
vhodný tak leda do základů věže
anebo rovnou k zabití.

Voda mě smetla do řeky
a ta mě hladila a hnětla,
až ve mně probudila pramen světla.
Vyplavil ze mě všechnu tmou.

Jan Skácel

Modlitba

Studánku dej mi blízko u lesa
A nehlubokou Jenom na dlaň vody
A do ní žabku která vodu čistí

Na podzim povybírám napadané listí
V zimě se budu starat aby nezamrzla
A v srpnu zavedu tam lidi žíznivé

To všechno Snad je v moci tvé
Udělat pro mne malý důlek vody
Ve které by se odrážela nebesa

Josef Brukner

Samá voda

Plujem, plujem do daleka
až tam, kde už končí řeka
a s řekou i pevnina.
Tady moře začíná.

Moře – obrovitá vana –
jenom voda je v něm slaná.
Nám to ovšem sotva vadí,
před sluncem nás moře zchladí,
když je zima, zahřeje.

Ve studánce voda spí
potichoučku někde v lese,
pak se ale probudí,
cestou v echu rozběhne se.

Protože nemá nožičky,
voda místo prvních krůčků
z pramene proudí do potůčků
a odtud rovnou do říčky.

Vodopád uprostřed vrchů
může připomínat sprchu:
Padá shůry přes kamení,
dole jako mýdlo pění,
ale to jen z hlubiny
derou se ven bubliny.

U moře nám dobře je.